

[P. N. Petersen (Røjle).]

Egentlig kan jeg ikke sige, at jeg lægger saa stor Vægt paa Ændringen af de gældende Regler for Forsorgslovens Vedkommende. Jeg er endogsaa tilbøjelig til at tro, at den vil kunne rumme visse tekniske Vanskeligheder, som dog ikke er større, end at de kan overvindes. Jeg tænker paa den Omstændighed, at der jo ogsaa skal rimelig Tid til at inddrive Alimentationen, og før det er sket, kan man jo ikke vide, hvor stort et Beløb der skal refunderes paa den Konto. Noget lignende kan ogsaa gøre sig gældende paa andre Omraader, hvor Forsørgelsesstedet i visse Tilfælde ikke er konstateret, men disse Vanskeligheder er dog ikke større, end at eventuelt fejlagtige Udbetalinger kan rettes i det følgende Regnskabsaar, hvis det ikke er muligt at gøre det forinden.

Men lægger jeg ikke saa megen Vægt paa en Ændring af de gældende Regler for Forsorgslovgivningens Vedkommende, lægger jeg saa meget desto større Vægt paa en Ændring for Aldersrentens Vedkommende, og jeg beklager, at Forslaget ikke strækker sig videre for at imødekomme Kommunernes Ønsker, end Tilfældet er. Ved Udbetaling af Statsrefusion for Aldersrenten bør man efter min Opfattelse benytte den samme Fremgangsmaade som for Invalididentens Vedkommende, da begge Former for Rente har deres Udspring i Folkeforsikringen. Karakteren af Renten er den samme, og Grundbeløbet er ogsaa det samme inden for de tre Kommunityper. Den rigtigste Fremgangsmaade vil da være den, at Kommunerne hvert Kvartal opgør Udgiften til Aldersrente samtidig med Udgiften til Invalidident og paa dette Grundlag faar udbetalt den forholdsmæssige Refusion. Jeg er vel vidende om, at Refusionen for Invalididentens Vedkommende udredes af Invalidforsikringsfondens Midler, medens Aldersrentens Refusion udredes direkte af Statskassen, men det vil jo altid være Tilfældet, hvad enten det sker før eller senere, saa det kan ikke være andet end et Likviditetsspørgsmaal, der her kan blive Tale om, og saa bliver Spørgsmaalet da det, om man finder det berettiget, at Staten vælter denne Rentebyrde over paa Kommunerne, samtidig med at Staten prompte kræver Rente af de Statsskatter, der ikke er indbetalt til de fastsatte, meget korte Terminer, og trods det at Kommunerne i mangfoldige Tilfælde ikke har faaet Skatterne drevet ind. Jeg haaber, at den højtærede Ministers sidste Ord ikke er sagt i den Sag.

I denne Forbindelse vil jeg gerne frem-

drage et Spørgsmaal, der ogsaa tangerer Refusionsordningen. Jeg tænker her paa Forsorgslovens § 57, der formener Adgangen til Refusion fra andre Myndigheder til Udgifter til Læge, Jordemoder og Begravelse samt Kontingenter til Sygekasser og Arbejdsløsheds-kasser. Navnlign hvad Kontingenthjælpen angaar, ser det ud til, at Forsorgslovens § 30, der omhandler Socialudvalgenes frie Skøn over Forsørgelsesmaaden, er Genstand for en temmelig fri Fortolkning. Visse Steder skønner man, at det tjener paagældendes Tarv bedst, naar der udbetales saa rigeligt i Kommunehjælp, at den paagældende selv kan betale sine Kontingenter til Sygekasse og Arbejdsløsheds-kasse. Naar denne humane Tankegang kan forenes med den store Fordel for Kommunen, som fremkommer ved, at Kommunehjælpen er Genstand for Refusion, men Kontingenthjælpen ikke, er det indlysende, at der er adskillig Tilbøjelighed til en saadan Fortolkning. Jeg er bekendt med et Materiale, der paa eftertrykkelig Maade dokumenterer dette Forhold for Købstædernes Vedkommende, og der er ingen Grund til at tro, at Forholdet stiller sig anderledes for Landkommunerne; jeg savner i hvert Fald ikke konkrete Eksempler i saa Henseende. Men hele dette Forhold er uholdbart og bør ændres snarest muligt. Det sker lettest ved at gøre de paagældende Ydelser til Genstand for samme Refusion som Kommunehjælpen. Jeg kunde derfor ønske, at det foreliggende Lovforslag havde indeholdt Bestemmelser, der tilsigtede noget i den Retning, og hvis den højtærede Minister ikke allerede forbereder en saadan Lovgivning i anden Forbindelse, vil jeg anbefale, at man i et Udvalg undersøger Mulighederne for at foretage en saadan Ændring i Forbindelse med denne Lov. Jeg nævner dette, fordi det er meget paakrævet, at der tilvejebringes en Ordning af det nævnte Forhold.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling i det høje Ting.

Arbejds- og Socialministeren (Kjærbo):

Jeg takker de ærede Ordførere for den Tilslutning, der er givet til Lovforslaget, selv om man jo kunde have ønsket, at Forslaget havde været mere vidtgaaende, end Tilfældet er. Men den finansielle Situation aabner ingen Mulighed derfor i Øjeblikket. For øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at Forslaget har været behandlet i Udvalg i det andet høje Ting, og man har fra forskellig Side forsøgt, om der var Mulighed